

Gerda van Wageningen

Lieve kinderen

Spiegelserie

Zomer & Keuning

ZE WAS NERVEUS. ANJA MEIJERINK ZAT AAN HET STUUR VAN haar derde- of vierdehands autootje. Ze kende de precieze geschiedenis van het oude, trouwe karretje niet, maar één ding wist ze zeker: het was goedkoop en liet haar nooit in de steek. Ze was inmiddels vlak bij Zierikzee en had de te volgen route goed in haar hoofd geprent. Ze moest in een nieuwbouwwijk zijn.

Anja werd verwacht op een barbecue. Het was eerste pinksterdag en het was een prachtig, zonnig weekeinde. Dus was het eiland Schouwen-Duiveland volgelopen met toeristen.

Ze dacht dat ze de juiste wijk inmiddels gevonden had. Sandy, haar dochtertje van bijna vier, was op de achterbank in slaap gevallen met haar teddybeer in de armen. Wel, dan was ze tenminste uitgerust wanneer ze straks op de plaats van bestemming was.

Anja kende lang niet alle mensen van de uitgebreide familie die op haar wachtte. Haar vader was na de dood van haar moeder hertrouwd met Tara Verhoeven. Tara was lid van een uitgebreide, kleurrijke familie, waarover Anja al heel wat verhalen had gehoord. Bij het huwelijksfeest, een jaar geleden, had ze veel mensen ontmoet. Natuurlijk kende ze de drie dochters van tante Tara. Riete, een van hen, en zij woonden zelfs in hetzelfde huis. De man van tante Ada en zijn kinderen zag ze maar hoogst zelden. Die laatste twee woonden in Amsterdam. Anja begreep zelf niet goed waarom ze zich zo gespannen voelde, want ze was niet bepaald mensenschuw en ze had in haar leven genoeg meegemaakt om niet bij het minste of geringste van de kaart te raken.

Wacht, hier moest het zijn. Ze remde af. Ze zag de grote auto van oom Cyrille. Wel, dat kon niet missen. De stationcar van haar vader stond er ook. Het was nog zoeken naar een lege parkeerplek.

Sandy geeuwde een paar keer, toen ze door haar moeder wakker was gemaakt. Een paar grote, reebruine ogen, die Anja altijd weer herinnerden aan de man met wie ze getrouwd was geweest en vijf jaar in het verre Australië had gewoond, keken haar aan. Sandy lachte. Ze lachte meestal. Haar dochter was een gemakkelijke kleuter. Ze groeide goed, at alles en was snel tevreden. Ze was alleen lastig wanneer haar vader door de telefoon boos op haar werd omdat zij niet goed meer wist wie hij was.

Met de kleuter aan haar hand liep Anja even later een tuin in waarin een heleboel mensen bij elkaar groepten en in verschillende groepjes al hard gelachen werd.

Ze zag haar vader en tante Tara als eerste. De laatste tilde de verlegen kleuter meteen op haar arm en gaf Anja een hartelijke zoen op haar wang. 'Fijn dat je er bent. Je hebt mijn zuster Branca op de trouwdag ontmoet. Kom maar mee. Dan zal ik je het huis en de tuin laten zien, zodat je je eigen gang kunt gaan.'

Haar vader omarmde haar hartelijk voordat ze haar stiefmoeder volgde. Het was duidelijk dat hij gelukkig was in zijn tweede huwelijk. Soms deed dat haar een beetje zeer. Hij sprak echter altijd met zo veel warmte over haar overleden moeder dat ze niet het gevoel had gekregen dat hij haar vergeten was. Het was triest dat ze veel te jong gestorven was, maar ze had zo veel geleden dat haar uiteindelijke dood eigenlijk een verlossing was geweest. Anja begreep best dat haar vader weer iemand om zich heen wilde hebben. Zelf leed ze behoorlijk onder het alleen-zijn, maar ze was kopschuw geworden, wat mannen betrof, en tot nu toe had niemand haar hart echt weten te raken.

Branca gaf haar vriendelijk lachend een hand. Haar man Peter zwaaide joviaal met een ovenwant. Hij was in de weer met het aansteken van de barbecue, waarbij hij nauwlettend op de vingers werd gekeken door een paar van de aanwezige mannen.

Oom Cyrille keurde een fles rode wijn, en kennelijk voldeed de inhoud aan zijn verfijnde smaak. Tante Ada had niets van de deftigheid van haar man overgenomen, sinds ze met hem getrouwd was. Anja vond dat een kunst op zichzelf. Tante Ada was de zus van haar vader, en ze was getrouwd met een familielid van haar stiefmoeder. Er was in die familie een paar jaar geleden een tot dan toe verborgen deftige tak opgedoken. Ze had begrepen dat het te maken had met een onecht kind van tante Tara's moeder. Ze had die onbekende tante Anke nog niet mogen ontmoeten. Over het liederlijke leven dat deze scheen te leiden, werd slechts verhuld gesproken, en Anja wist er het fijne niet van. Ze vroeg zich een paar seconden lang af of die tante vanmiddag ook zou opduiken op de grote familiebarbecue, die Branca nu voor de derde keer op eerste pinksterdag organiseerde. Ze wilde de familiebanden niet laten verslappen, nu haar ouders niet meer leefden, en de onderlinge contacten laten bestaan en zo mogelijk verstevigen. Eigenlijk was dat een heel nobel streven, zeker in een familie waarin het een en ander was voorgevallen.

Even later kwam Anja Riete tegen. Gelukkig maar. Riete was haar huisgenote, en ze kenden elkaar goed. Ze hadden natuurlijk met elkaar kunnen meerijden, maar Anja wilde vrij zijn om te komen en gaan wanneer ze wilde, ook al met het oog op Sandy. Ze was al vroeg in de middag van huis gegaan en was eerst een paar uur naar het strand geweest. Na al dat pootjebaden en spelen met zand zou haar dochter er straks geen moeite mee hebben in slaap te vallen in dit vreemde huis.

Weliswaar waren Riete en Anja niet echt vriendinnen geworden, maar ze hadden ook nooit onenigheid. Riete Moolenaar was de jongste dochter van tante Tara. Ze had twee zussen. Gerry was de oudste; ze woonde al enkele jaren in Amsterdam, waar ze in de advocatuur zat. Ze liep een beetje mank. Ze had wel eens een vriend gehad, maar die was uit beeld verdwenen. Verder wist Anja weinig van haar. Ze had haar stiefmoeder wel

eens tegen tante Ada horen fluisteren dat Gerry een oogje zou hebben op de zoon van oom Cyrille, maar die zag haar eenvoudig niet staan.

Colette was de middelste dochter van tante Tara. Ze had een hele serie van lesbische verhoudingen gehad, waaronder een langdurige met ene Paultje, een druk en vooral kleurrijk type, die Anja vorig jaar nog op de trouwdag van haar vader had ontmoet, maar die knipperlichtrelatie was nu eindelijk voorbij. Voor zover Anja wist, was Colette op dit moment single.

Riete woonde in hetzelfde huis als Anja in het noorden van Rotterdam. Het huis was van oom Cyrille, en de beide jonge vrouwen betaalden hem huur. Hij had het huis gekocht in de tijd dat hij hoopte dat zijn dochter Tara de familietraditie zou volgen en rechten zou gaan studeren in Rotterdam. Dat was echter anders uitgepakt. Tara studeerde nu letteren in Amsterdam en woonde in bij haar broer. Eerst zou dat tijdelijk zijn, maar kennelijk was dat een rekbaar begrip, of het beviel broer en zus wel.

Er werd haar gewezen waar de logeerkamer en het toilet waren. Ze vroeg aan Ottolien of het goed was dat ze haar dochter even onder de douche zette om het laatste zand af te spoelen, en dat bleek geen enkel probleem. Ze kleepte zich daarna zelf om in een aardig broekpak. Het was drukkend warm, deze dag, maar Branca had zich geen beter weer kunnen wensen voor de familiebarbecue, waarvan ze hoopte dat die tot in lengte van jaren een traditie zou blijven.

Zodra Anja weer beneden was, wees tante Tara haar de tent waar ze iets te drinken kon krijgen. De werkster van Branca stond achter een grote tafel met hapjes en salades, en haar man stond achter de daarnaast geïmproviseerde bar. Sandy dronk gretig van het sap, liet haar moeder los en baande zich een weg naar een tweetal labradors die lui naar het drukke gedoe in hun tuin lagen te kijken. Er speelden even verderop nog een paar kinderen. Ze waren van de vroegere baas van Branca, be-

greep Anja uit een opmerking. Toen Sandy de aanwezigheid van haar moeder min of meer vergeten leek, liep Anja met haar glas in de hand tussen de gasten door.

‘Hallo Anja’, lachte de dochter van oom Cyrille, die net als Anja’s stiefmoeder Tara heette. Beide vrouwen waren vernoemd naar een al lang geleden gestorven familielid.

Anja glimlachte terug. Tara was best aardig. Ze was wat onberekenbaar en had de neiging zich in te laten met verkeerde vrienden, had ze meer dan eens horen vertellen, maar sinds ze letteren studeerde, was ze beslist serieuzer geworden. Ze praatte niet met een aardappel in haar keel, zoals haar broer Allard deed, de zoon van oom Cyrille. Hen had Anja nog niet gezien. Ze verwachtte ook niet dat een heerschap dat zich zo deftig voelde, hier veel te zoeken zou hebben in de tuin van een man die nu boven de gloeiende kolen stond te goochelen met een paar braadworsten en er ongegeneerd een doormidden brak en aan de twee kwijlende honden voerde. Vanaf dat moment bewaakten de beesten de tafel met vlees alsof die uitsluitend voor hen was neergezet. Maar labradors zijn goedmoedige sullen op vier poten, dus er was zelfs geen zacht gegrom te horen wanneer iemand het rauwe vlees naar het rooster boven het kolenbed verplaatste.

‘Wat een familie, hè?’, grinnikte de jonge Tara, terwijl ze geamuseerd om zich heen keek. ‘Eerlijk gezegd vind ik deze kant van de familie veel leuker dan die van mijn overleden moeder. Allard niet. Die neigt meer naar hen. Maar ik mocht toch met hem meerijden. We hebben Gerry ook meegenomen.’

‘Is Allard er dan? Ik heb hem nog niet gezien. Zeg, jouw moeder is ook gestorven, hè, aan die nare ziekte?’

Tara knikte en keek Anja een ogenblik peinzend aan. ‘Tegenwoordig is mijn vader gelukkig met jouw tante. Het zit hier allemaal wat ingewikkeld in elkaar, maar als je het eenmaal snapt, is het heel bijzonder dat al die mensen allemaal zichzelf

kunnen zijn en dat ze elkaar allemaal accepteren zoals ze zijn. Dat vind ik bewonderenswaardig.'

Anja schoot in de lach. 'Dat accepteren zal wel loslopen.'

'Doel je op tante Anke?'

'Ik heb haar nog nooit gezien.'

'Ze is een nicht van mijn vader, geboren voordat haar moeder getrouwd was. Omdat die ongetrouwd zwanger was, werd ze door mijn deftige overgrootouders zonder pardon op straat gezet. Tante Anke is een verlopen drankorgel. Ze zal wel niet komen. Maar mocht dat wel zo zijn, dan is ze binnen de kortste keren helemaal toeter.'

'Nou ja!' Anja wist niet wat ze daarop moest zeggen.

'Het is een wonder dat ze nog leeft. Ze heeft al een tijd problemen met haar lever, heb ik begrepen, maar ze kan haar verslaving niet overwinnen. Ha, Allard. Waar zat je eigenlijk?' Spottend legde de jonge Tara haar arm op die van haar broer, die om zich heen keek als de bekende kat in een vreemd pakhuis. 'Je kent Anja toch nog wel? Ze is het nichtje van onze dierbare stiefmama.'

Allard gaf Anja stijfjes een hand. 'Ja, ik herinner me dat ik je heb ontmoet op de bruiloft van mijn vader met Ada.'

'Waar was je?', hield zijn zuster aan.

'Papa wilde dat ik even een paar stukken nakeek.' Het klonk housterig.

'Nou,' wist zijn zus, 'bij een paar vellen papier voel jij je beter op je gemak dan hier bij die braadworsten.'

Anja kreeg onverwacht last van lachkriebels, en Allard moest het aan haar ogen hebben gezien, want er kroop een kleur over zijn wangen en hij keek zoekend om zich heen naar passender gezelschap. Tara repte zich naar haar gelijknamige tante, die zich op haar beurt bemoeide met een vrouw die Anja niet kende. Ze kreeg zowaar een beetje medelijden met Allard. 'Kom maar mee. Branca heeft een tent laten opzetten

waar je niet alleen van alles te eten kunt halen, maar ook iets te drinken. Wat zal het zijn? Een sapje?’

Hij keek haar onderzoekend aan. ‘Zolang het van rode druiven is die flink gegist zijn.’

‘En jaren lang in het vat gerijpt? Wat hier geschonken wordt, zijn geen grand cru’s, mijnheer. Ze zullen eerder per dozijn zijn ingeslagen bij de plaatselijke supermarkt.’

Er trok een zweem van een glimlach om zijn mond. ‘Daar hield ik al rekening mee.’

‘Dan is alles in orde. Kom maar mee.’ Ze nam zelf ook een glas wijn. Hij volgde haar zwijgend toen ze zich omkeerde. Bijna botste hij tegen een dikke vrouw in slecht zittende, goedkope kleren, met slordig piekende haren en een plat Amsterdams accent.

‘Geef mij maar meteen twee glazen. Of liever nog de hele fles’, zei ze. Het leed geen enkele twijfel. Dit kon niemand anders zijn dan het meest verguisde familielid.

‘Doe nu niet, Anke. Je moet nog terug naar huis.’ Een geagiteerde Branca kwam naar haar halfzuster toe gesnel, op de hielen gevolgd door tante Tara.

‘Ik ga morgen wel terug. Op jouw bank is het prima slapen, herinner ik me nog van vroeger.’

Anke van Damme Terbregt droeg dezelfde deftige naam als oom Cyrille en zijn kinderen, maar dat was dan ook de enige overeenkomst die in de verste verte te bespeuren viel. Met in elke hand een glas rode wijn waggelde ze weer naar buiten.

Allards ogen volgden haar, terwijl hij even Anja’s blik ving.

‘Die is niet op de bruiloft geweest, maar ik heb mijn vader iets over haar horen mompelen. Ze is een nicht van mijn vader. Het is maar goed dat mijn lieve mama van haar bestaan nooit geweten heeft.’

Anja bleef naast hem staan en voelde zich niet langer opgelaaten in zijn gezelschap. ‘Eigenlijk vind ik mensen als zij verschrikkelijk triest. Iemand die zo ontspoord dat er geen redding

meer aan is. Ik heb gehoord dat ze gauw doodgaat als ze zo blijft drinken. Volgens mij is ze eerder zielig dan iets anders.'

'Lachwekkend?', probeerde hij.

'Er zullen momenten zijn dat je de neiging hebt in de lach te schieten, maar verslaafde mensen zijn toch vooral ziek en meelijwekkend.'

'Tot op zekere hoogte, ja. Maar als ze hulp aangereikt krijgen om van hun verslaving af te komen en dan toch vasthouden aan die slechte gewoonte, houdt medelijden een keer op. In mijn studententijd heb ik genoeg drankorgels gezien. Maar iemand die zo ver heen is als zij daar, ken ik gelukkig niet van nabij, al zie je dergelijke types natuurlijk wel in de stad. Kijk nu eens. Haar gezicht is gelig, haar neus paars en haar lichaam zo opgezwollen dat ze waggelt in plaats van te lopen. Haar familieleden schamen zich merkbaar, en geef hun eens ongelijk.' Hij keek naar tante Tara en haar zus Branca, die hun best deden om de tegenstribbelende Anke ongemerkt naar binnen te werken. Peter liet zijn borsten en zalmfilets in de steek. 'Hoe komt zij hier? Ik weet zeker dat we haar niet hebben uitgenodigd.'

Er volgde wat verwarring, maar Anke verdween uiteindelijk uit beeld, en als ze nog ergens protesterende geluiden maakte, werden die toch overstemd door de muziek. Tante Tara dook weer bij haar man op. 'Iedereen schaamt zich voor haar, en ze merkt het niet eens.'

Anja bloosde ervan. Ze voelde zich niet erg op haar gemak en besloot eens te gaan kijken of haar dochttertje nog steeds met de andere kinderen speelde. Ze had zich geen zorgen hoeven maken. Riete verzong het ene leuke spelletje na het andere om het kleine grut aangenaam bezig te houden. Ze kregen bordjes met knakworstjes, appelmoes en friet. Hoe simpel die maaltijd ook was, geen van de kleintjes haalde er zijn neus voor op. Binnen de kortste keren zou haar dochter slaperig worden na de middag op het strand en het vullen van haar

buikje.

Opnieuw stond Anja naast haar vader. 'Amuseer je je een beetje?', wilde Bas Meijerink weten.

'Wat is er met het familiespook gebeurd?'

'Foei, meisje. Zo praat je niet over mensen.'

'Ze is zielig, pa.'

'Dat vooral. Branca en Tara hebben haar opgesloten op de zolderkamer, in gezelschap van een ontkurkte fles. Ze moet al het nodige op gehad hebben voordat ze met trein en bus hier belandde. Het schijnt dat ze is ingeseind door de eerste man van mijn lieve echtgenote.'

'Hans Moolenaar? Ik dacht dat die zijn leven gebeterd had en er tegenwoordig een vaste vriendin op na hield.'

Bas Meijerink schokschouderde. De man had in de afgelopen jaren een hele rij jonge vriendinnen gehad, nadat hij door tante Tara verlaten was. De meesten van hen bleven maar een paar dagen, hooguit een paar weken. Het laatste halfjaar had hij echter volgens zijn dochters zijn leven gebeterd en was hij verliefd geworden op een aardige vrouw van midden veertig, Stefanie Oudewater, met een zoon en een dochter. Ze woonden samen, en de kinderen schenen hem wel te mogen.

'Misschien ging het per ongeluk. Ik heb het stel nog niet lang geleden voor het eerst ontmoet. Tara was opgelucht dat er eindelijk weer normaal contact mogelijk was. Het blijft een feit dat ze drie dochters deelt met die man.'

'Zij heeft mam nooit gekend.'

Bas keek zijn dochter ernstig aan. 'Nee, en dat is jammer. Maar als je moeder was blijven leven, hield ik nog steeds van haar. Soms is het een geluk dat je opnieuw van iemand kunt gaan houden in een situatie als die van mij.'

'Of als de mijne.'

'Ben je inmiddels over Simon heen?'

'Dat wel. Het was mijn eigen keuze definitief terug te komen naar Nederland, pa. Het blijft jammer dat ik een verkeerde

keuze heb gemaakt, destijds, maar ik heb dat op tijd ingezien en ik ben tevreden met mijn leven van dit moment.'

'Ook jij komt wel weer iemand tegen', wist hij stellig.

Zijn dochter was zo wijs er niet tegen in te gaan, hoewel ze er niets van geloofde.

Toen ze om zich heen keek, viel haar oog opnieuw op Allard. Hij stond afzijdig van de andere mensen en keek met een frons tussen zijn wenkbrauwen naar de mensenmassa die zich inmiddels op het gazon verdrong.

Ze kon er niets aan doen dat ze hem opnieuw opzocht, zodra ze Sandy in een logeerkamertje in bed had gelegd en bij haar had gezeten totdat ze vast in slaap was gevallen. 'Je kunt gewoon de tuin uit lopen als je het hier niet prettig vindt', mompelde ze terwijl ze met haar plastic vorkje in een stuk zalm prikte dat op haar bord lag. Plastic wegwerpservies, wegwerpbestek en wegwerpglazen. Gewoner kon het niet. 'De zalm is lekker', mompelde ze. 'Eet iets. Daar knap je beslist van op.'

'Wat vind je eigenlijk van mij?'

Zijn rechtstreekse vraag overviel haar volkomen. 'Doet dat er iets toe?'

'Ik vroeg het me ineens af.'

'Nou, als jij zo eerlijk bent daar ronduit over te beginnen, zal ik je even onverbloemd antwoord geven. Jij bent een product van de kringen waarin je bent opgegroeid, net als ik overigens. Alleen lijken ze bij die heel deftige opvoeding een paar noodzakelijke begrippen te zijn vergeten. Het eerste is, denk ik, dat het hebben van minder geld niets afdoet aan iemands waarde als mens. Het tweede is nog belangrijker: geld doet er eigenlijk helemaal niet toe.'

Hij lachte schamper.

Ze liet zich daardoor niet uit het veld slaan. 'Wat er wel toe doet, is of iemand een waardevol lid van de samenleving is. Dus niet hoeveel je verdient, maar hoe je je leven leidt. Dat

kan zijn door je werk goed te doen, door vrijwilligerswerk te doen of door gewoon aandacht te besteden aan andere mensen. Ik ken mensen die, economisch gezien, niet veel presteren, maar toch een uiterst waardevolle bijdrage leveren aan de maatschappij. Ik ken ook mensen die de top van het bedrijfsleven hebben bereikt en toch menselijke kwalen zijn geworden die zich schaamteloos verrijken ten koste van anderen. Mensen die houden van macht. Die ronduit verkeerde dingen doen. Weet je wat per saldo nog de moeilijkste menselijke opdracht is? Haal het beste uit wat je hebt meegekregen, zorg ervoor dat je iedere dag iemand blij maakt en doe dat op zo'n manier dat je toch jezelf kunt blijven.'

Overdonderd door haar spraakwaterval moest hij even bijkomen. 'Jammer dat het vak van zendeling is uitgestorven. Het zou bij je gepast hebben.'

'Kijk, en dat is nu een opmerking waarvoor ik mijn neus optrek. Je vroeg mijn mening, en ik gaf je die. Mensen hoeven het namelijk lang niet altijd met elkaar eens te zijn, maar het is wel belangrijk dat ze naar elkaar luisteren en elkaars mening accepteren. Eet iets en vertrek, als je er geen plezier in hebt hier te zijn. Als jij je boven ons verheven voelt, ben je net zo goed ongewenst gezelschap als dat arme mens boven achter die op slot gedraaide deur.'

Ze beende weg en liet hem met zijn mond vol tanden achter.

DE AVOND BLEEF HEERLIJK ZOEL. MET HET ZAKKEN VAN DE temperatuur steeg langzamerhand de stemming. Branca had fakkels aangestoken, die samen met de opgehangen lampions de tuin romantisch verlichtten. Iedereen zat inmiddels zo vol van het eten dat Peter de laatste worsten aan niemand anders meer kwijt kon dan aan de labradors, maar die mochten niets meer hebben omdat ze al meer dan genoeg gekregen hadden. Zelfs het dessertbuffet van appeltaart, fruit en verschillende ijssoorten vond niet langer aftrek. Er werd veel gelachen. Colette danste met haar neef Jeroen. Anja zat naast Riete en Tara. Riete stelde onverwacht voor dat ze maar eens met z'n drieën moesten gaan winkelen.

Leuk, dacht Tara. 'Komen jullie dan naar Amsterdam?'

Anja remde de andere twee wat af. 'Ho even, zo veel tijd heb ik niet. Ik moet werken, en wanneer ik thuis ben, wil ik Sandy graag om me heen hebben. Bovendien heb ik nauwelijks geld over wanneer ik alle noodzakelijke uitgaven heb betaald.'

Allard kwam naast zijn zus zitten en hoorde die laatste opmerking. Hij zei niets en trok zijn wenkbrauwen op. Anja voelde zich opnieuw een tikje opgelaten door zijn aanwezigheid.

'Dat geeft niets', bedisselde Riete. 'Jouw vader en mijn moeder passen altijd graag op je dochter, en jij moet eens een keertje lekker uit zonder zorgen te hebben. Jij en ik kunnen met mijn auto gaan. Je kunt dus gewoon meerijden. We parkeren aan de rand van de stad en gaan dan met de tram naar het centrum. Daar spreken we af met Tara, en ook met Gerry, als die er zin in heeft. Een kop koffie en een broodje kosten ons de kop niet. Het gaat meer om de gezelligheid.'

'In dat geval ...', aarzelde Anja onzeker. Aan de ene kant zou ze het wel fijn vinden. Ze had na haar terugkomst uit Australië nog nauwelijks vrienden gemaakt. Ze werkte als caissière in een goedkope supermarkt. Ze hoopte snel beter betaald en

vooral interessanter werk te krijgen, want ze had altijd goed kunnen leren en een leuke baan gehad voordat ze Simon achterna reisde. Daar midden in de rimboe op een schapenfarm was het onmogelijk geweest een baan buiten de deur te hebben, en bovendien was Simon zo traditioneel dat hij het niet goed gevonden zou hebben bovendien. Een baan zoals Riete had in het verzorgingshuis, zou haar wel iets lijken, maar momenteel waren er veel mensen die werk zochten, en maar weinig vacatures.

Anja had al veel verdriet te verwerken gekregen. Als tiener had ze haar moeder verloren na een lange, slepende ziekte. Ze was op jonge leeftijd getrouwd met een Australiër en daarna geëmigreerd naar de andere kant van de wereld. Ze kregen samen een dochter, maar Anja kon niet goed wennen op een schapenfarm in de snikkende hitte, met een man die altijd aan het werk was, terwijl zijzelf nauwelijks afleiding had in de omgeving. Er waren grote problemen gerezen toen Simon haar met andere vrouwen begon te bedriegen en dat niets bijzonders scheen te vinden. Na een moeilijke periode was ze uiteindelijk definitief teruggekomen naar haar vaderland en stond ze na de scheiding alleen voor de opvoeding van haar dochtertje. Van de toegezegde alimentatie zag ze nooit iets. Dat waren veel tegenslagen, als je pas negenentwintig was.

‘Als jullie naar de stad komen, trakteeer ik op een etentje bij de Thai’, liet Allard zich tot grote verrassing van de vrouwen horen. ‘Ik ken een heel goed restaurant. Je stiefmoeder wil inderdaad vast wel een dagje op je dochter passen, Anja.’

Lachte hij haar nu vierkant uit? Ze wist het niet. Ze wist alleen dat de uitdagende gloed in zijn ogen haar heel erg onzeker maakte.

Zijn zus besliste meteen. ‘Mooi zo. Dat is dan afgesproken. We prikken meteen een datum. Over twee weken?’

Riete knikte, en Anja kon niets anders doen. Ze ging bijna nooit meer ergens heen, behalve naar haar vader of soms met

hem en tante Tara mee naar het een of ander.

‘Ik zal het Gerry zo meteen zeggen’, beloofde Riete.

Tara was niet meer te houden. ‘We gaan ook nog een museum bezoeken, als jij zo vriendelijk wilt zijn de dure entree voor je rekening te nemen.’

‘Als ik in ruil daarvoor mee naar binnen mag, mij best.’

Allard had een topfunctie bij een gerenommeerd advocatenkantoor. In de komende paar jaar hoopte hij zelfs vennoot te worden. Een man met een dergelijke achtergrond en positie lag niet wakker van geld. Hooguit van het teveel, dat goed belegd moest worden, meende Anja.

‘Geaccepteerd. Uiteindelijk kan een succesvol advocaat meer missen dan een arme studente Nederlandse letteren’, zei zijn zus.

Hij had het lef schamper te lachen, en Anja wisselde een blik met Riete.

Tara was tot op het bot verwend, ontegenzeggelijk. Haar vader kocht zonder mankeren een huis voor haar toen ze ging studeren. Ze had een tijdje nogal zorgeloos geleefd en hij had zonder meer de schulden voldaan die ze toen had gemaakt. Gelukkig had ze ingezien dat het leven meer inhield dan feesten op kosten van haar vader en had ze haar leven geberterd, maar ze was nu eenmaal opgegroeid in de wetenschap dat er altijd meer dan voldoende geld was om te kunnen doen en laten wat ze wilde. Daarbij vergeleken had Riete maar een saai leven. Gewoon werken als receptioniste in een zorgcentrum en geen vriendjes. Riete hield van lezen, en eens per jaar ging ze een week op reis om cultuurschatten te bekijken: Venetië, Praag, Wenen en Parijs. Dit jaar stond Madrid op het programma.

Cyrille kwam naar hen toe met zijn arm om de schouders van zijn vrouw. In stilte kon Anja zich erover verwonderen dat twee mensen die zo hemelsbreed van elkaar verschilden, zich kennelijk zo gelukkig met elkaar voelden. Tante Ada was de

zus van haar vader. Ze hadden elkaar leren kennen in de tijd dat zijn dochter Tara zo veel problemen had gegeven. Anja wist dat alleen van horen zeggen, want zelf had ze toen net al die problemen met Simon gehad en durfde ze het nog niet aan terug te gaan naar haar vaderland, ook al omdat ze vond dat een kind recht had op beide ouders.

Sandy sprak nooit meer over haar vader. Hij had beloofd haar komende augustus of september een tweetal weken te komen opzoeken. Ze zag met angst en beven tegen die tijd op. Als hij tenminste zijn woord hield.

Maar het was nog niet zo ver. Nu was het een heerlijke zomeravond. De sfeer was uitstekend, en zelfs de ordinaire drankzuchtige tante liep weer los rond en giechelde alleen maar wat. Het was duidelijk dat ze meer gedronken had dan goed voor haar was, maar ze was niet langer luidruchtig of ontevreden. Anja keek door haar wimpers naar haar stiefmoeder, die als een waakhond op haar halfzuster paste. Ach, wat een familie, dacht ze bij zichzelf. Ze grinnikte omdat tante Ada 'lieve kinderen!' riep, toen ze van Allard hoorde dat hij de drie dames voor een etentje had uitgenodigd in de stad waar hij woonde en werkte.

'Neem Gerry dan ook mee. Ze woont uiteindelijk bij jou om de hoek, Tara. Nou ja, bij wijze van spreke dan.'

'Goed zo, tante', lachte Anja ineens onbekommerd. 'We zullen hem eens flink op kosten jagen.'

'Dat is al geopperd', zei Tara. 'Ik ga eens uitzoeken waar ze is en zal het haar meteen vragen.' Ze was al weg.

Allard kwam op de lege stoel naast Anja zitten, en Riete baande zich een weg naar Colette, die wat landerig om zich heen keek.

'Je wordt opgescheept met een hele harem', grinnikte Anja ineens, omdat ze om onduidelijke redenen moest lachen om de wat verbijsterde uitdrukking op zijn gezicht.

'Ik ken mannen die daar jaloers op zouden zijn', bracht hij

droog naar voren. ‘Misschien moet ik voor enig tegenwicht zorgen en dan ook maar een paar van mijn vrienden uitnodigen?’

Ze lachte niet langer. ‘Als die net zo deftig zijn als jij, doe ik niet mee.’

‘Ik mag niet neerkijken op een eenvoudige caissière, maar discrimineer jij mijn hooggeleerde vrienden misschien niet net zo hard? Wat is er mis met een jurist? Met iemand die net naar Parijs is geweest om een opleiding te volgen bij INSEAD?’

‘Wat is dat?’

Hij haalde nauwelijks merkbaar zijn schouders op. ‘Een soort school bij Parijs. Laat maar. Heb jij nooit willen studeren?’

‘Willen misschien wel, maar het kwam er niet van. Ik hield destijds veel meer van paardrijden dan van boekenwijsheid.’

‘Aha. Toch een beetje, eh ...’

‘Kouwe kak?’

‘Ik zou het woord niet in mijn mond durven nemen.’

‘Veel meisjes houden van paardrijden.’

‘Dat is waar. Ik heb het vanzelfsprekend ook geleerd, maar ik vond golf leuker. Soms loop ik een rondje met mijn vader. Wel, waarin verschillen we nog meer?’

‘Je bent vanavond loslippiger dan ik je eerder heb gehoord.’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Een opmerking van jou heeft me aan het denken gezet, daarnet. Over mijn vrienden. De meesten daarvan zijn inderdaad nogal opscheppers, moet je weten.’ Hij boog zich een tikje naar haar toe. ‘Wanneer we elkaar hebben verteld van onze promoties en de laatste klappers op de beurs, zijn we inderdaad snel uitgepraat. Als ik drie maanden ziek zou zijn, zou ik waarschijnlijk van geen van hen meer iets horen. En dat was volgens mij precies wat jij bedoelde.’

‘Ik denk dat je vader dat goed begrepen heeft, en dat dit tevens de reden is waarom hij duidelijk zo gelukkig is geworden met mijn tante.’

Allard kneepte de ogen samen en keek naar de man die liet zien hoe hij er zelf over een kwarteeuw uit zou zien. 'Volgens mij was het huwelijk van mijn ouders evenmin ongelukkig.'

'Vertel eens iets over je moeder.'

Hij keek haar onderzoekend aan en trok een gezicht alsof hij dat een vreemd verzoek vond.

'Ik heb horen vertellen dat ze werkelijk verschrikkelijk deftig was', hielp ze hem op gang.

Even leek hij te aarzelen. 'Ja, dat is wel zo, veronderstel ik. Daar heb ik nooit zo over nagedacht. Ze heeft vanzelfsprekend nooit gewerkt, maar speelde graag golf, net als papa en ik, en ze zat in allerlei culturele commissies.'

Anja knikte. Allard moest beslist op haar lijken, wat karakter betrof. Dat had ze al vaker horen vertellen. Zijn grootouders, ook van vaderskant, waren net zo geweest. Misschien was zijn vader daar minder gelukkig mee geweest dan de meeste mensen dachten. Hij had vroeger iets eenzaam over zich gehad, had ze van Riete gehoord. Ze keek naar de jongeman naast zich. Die straalde ook iets eenzaam uit. Ineens voelde ze zich veel beter op haar gemak in zijn gezelschap.

'Mijn moeder werkte evenmin, maar dat kwam doordat ze heel lang tegen haar ziekte heeft gevochten.'

'We hebben in ieder geval één ding gemeen. We hebben onze moeders veel te jong verloren.'

Ze knikte. 'Mis jij haar ook nog altijd?'

Opnieuw leek hij verrast door haar vraag. 'Missen is een woord dat niet bij mijn moeder paste. Toen we klein waren, zagen we het kindermisje vaker dan mama, geloof ik. Maar sommige dingen zetten me aan het denken, en niet in de laatste plaats mijn vrolijke stiefmama. Mijn vader is opgebloeid nu hij zo veel aandacht van zijn tweede vrouw krijgt. Misschien is hij vroeger toch iets tekortgekomen. Mijn zusje en ik misschien evengoed.'

'Tara heeft haar moeilijke periode gekend, heb ik horen ver-

tellen, maar ze heeft haar leven gebeterd. En jij hebt je verschanst in een veilige ivoren toren, waar je hoognodig een keer uit moet komen.'

'Zou je denken?' Ineens verscheen er een gloed in zijn ogen. 'Dan mag jij me zo nu en dan helpen afdalen. Anders lukt me dat nooit.'

'Ik zal het onthouden', beloofde ze kalm. Toen kwam Ottolien zeggen dat Sandy wakker was geworden omdat ze moest plas-sen en dat ze niet wilde gaan slapen voordat ze haar moeder had gezien.

Het was al heel laat toen Anja naar haar autootje liep met een slapende Sandy in haar armen. Zorgvuldig zette ze het meisje in haar zitje en dekte haar af met een dekentje dat ze had mee-ge-nomen. Ze was moe. Een avond lang had ze zitten praten, en erg op haar gemak voelde ze zich nog steeds niet bij deze familie. Ze keek op omdat er rumoer klonk. Gerry en Riete hadden samen de beruchte tante Anke gearmd tussen zich in genomen, en deze werd op de achterbank van Jeroens aftand-se autootje geïnstalleerd. Jeroen beloofde goedmoedig hele-maal naar Amsterdam te rijden om ervoor te zorgen dat het zorgenkind van de familie weer veilig thuis zou komen. Even later reed hij weg.

'Ziezo', zei Riete. 'Onze kleurrijke tante is voor de zoveelste keer dronken afgevoerd van een familiefeest.' Er kwam een diepe zucht achteraan.

'Waarom mag ze dan nog steeds komen?', vroeg Anja zich hardop af.

'Omdat ze toch familie is. Hoe ze het voor elkaar krijgt, weten we niet, maar ook al krijgt ze geen uitnodiging, ze duikt meestal toch op. Ik vind haar een stumper, eerlijk gezegd. Ondanks al onze ergernissen over haar verslaving hebben we toch voornamelijk medelijden met haar. Wat moet je als gast-vrouw als ze ineens komt? Haar de deur wijzen, met alle com-

motie die dat veroorzaakt? Of haar zo veel mogelijk negeren? Tante Branca heeft lang last gehad van een soort helpcomplex, maar ook zij is er op de lange duur van overtuigd geraakt dat een alcoholist alleen geholpen kan worden als die zelf wil stoppen met drinken.'

'Ik dacht dat ze een ziekte had aan haar lever?'

'Dat is ook zo. Ze drinkt zichzelf regelrecht het graf in, en wij begrijpen daar natuurlijk niets van. Een verslavingsprobleem ligt echter nooit zo simpel, heb ik inmiddels geleerd. Wij denken: stop er domweg mee. Maar de zucht naar de roes schijnt bij sommige mensen sterker te zijn dan de wilskracht of het gezonde verstand.'

Anja knikte. 'Misschien heb je gelijk. Misschien moeten we inderdaad vooral medelijden hebben met zulke mensen.'

Riete glimlachte. 'Je weet dat ik met mijn moeder en jouw vader ben meegereden, zodat wij vroeg genoeg hier zouden zijn om te helpen alles klaar te zetten. Ze zullen zo meteen ook wel vertrekken. Ik rijd met hen mee terug. Tot ziens.'

'Tot morgen.' Ze zagen elkaar regelmatig bij het thuiskomen of weggaan. Soms, maar niet vaker dan eens per week of zelfs per veertien dagen, dronken ze samen een kop koffie. Dan praatten ze bij en overlegden ze soms over zaken die aan het huis moesten gebeuren. 'Ik heb er zin in in Amsterdam te gaan winkelen', glimlachte Anja.

'Ik ook', lachte Riete voordat ze op zoek ging naar haar moeder.

Dat Anja vanavond hoofdzakelijk nieuwsgierig was geworden naar Allard, hield ze wijselijk voor zich. De andere vrouwen ruimden op, en de laatste gasten maakten ook aanstalten om te vertrekken. Haar dochtertje sliep gewoon verder, toen ze in haar zitje zat. Anja ging opnieuw naar boven om haar tas met spullen op te halen. Ziezo, ze had alles. Waar zou Allard gebleven zijn? Ze kon zich niet voorstellen dat hij gebruikte

plastic borden aan het verzamelen was. Waarschijnlijk was hij ongemerkt opgestapt.

Ze nam afscheid en wilde net in haar auto stappen, toen ze het onderwerp van haar gedachten naar zich toe zag komen.

‘Ik kan je telefoonnummer natuurlijk aan mijn vader vragen, maar dan krijg ik meteen een lading nieuwsgierige vragen over me heen, en dat wil ik juist voorkomen. Ik wil je heel graag ergens over spreken. Hier heb je mijn kaartje. Wil je me alsjeblieft bellen om je nummer door te geven? Als je liever wilt mailen, is dat ook goed.’

Ze keek hem nog net niet met open mond aan. ‘Waarover wil jij mij spreken?’

Keek hij nu verlegen of verbeeldde ze zich dat? Ineens intrigeerde hij haar nog meer. Als iemand zich boven andere mensen verheven leek te voelen, was het Allard van Damme Terbregt wel. Wat moest hij nu van haar weten? Op zijn kantoor kwam hij ongetwijfeld een hele stoet interessante of hooggeleerde mensen tegen.

Hij moest de vragende blik in haar ogen hebben begrepen. ‘Ik wil werkelijk heel graag een keer met je praten. Ik maak mij namelijk zorgen over mijn zusje, en jij staat zo nuchter met twee benen op de grond.’

‘Misschien kun je dan beter met Riete praten. Die kent haar veel beter, omdat Tara vroeger regelmatig bij haar tante over de vloer kwam.’

‘Misschien doe ik dat ook nog wel. Later. Maar eerst wil ik graag jouw mening horen over iets wat me al een tijdje bezighoudt. Als je het tenminste niet bezwaarlijk vindt dat ik je om raad vraag. Ik bedoel, jij hebt immers veel meer levenservaring dan Riete?’

Ze kon het niet helpen dat ze in de lach schoot. ‘Jij mij om raad vragen? Je moet me maar niet kwalijk nemen dat ik daar vreemd van opkijk.’

Tara kwam aanlopen en had het hoogste woord tegen Colette. Hij maakte een kort gebaar en liep naar zijn zus zonder verder op Anja's opmerking in te gaan. Het was duidelijk dat hij ook naar huis wilde en dus moest zijn zus opschieten. De hele rit naar huis hield Allards verzoek Anja bezig, en hoe moe ze ook was, het hield haar die nacht nog een hele tijd uit haar slaap.

Ze had hem de volgende dag meteen maar een mail gestuurd met haar adres en telefoonnummer, zodat ze rustig op zijn reactie kon wachten. Die kwam nog diezelfde avond. Toen ze de telefoon opnam, wist ze dat hij het was. Sandy was al naar bed. Anja had net besloten er ook maar vroeg in te kruipen, misschien met een boek, al wist ze niet hoe lang ze haar ogen open zou kunnen houden. Ze had de hele zondag doorgebracht met tutten en lanterfantten. Er was niets uit haar handen gekomen, en Sandy was na de vermoeiende avond huilerig en tegendraads geweest.

'Met Allard', begon hij. 'Zoals gezegd maak ik me zorgen om Tara, en ik wil daar graag een keer met je over praten. Helaas kan ik mij doordeweeks nauwelijks vrijmaken, want ik werk op een druk kantoor, maar vrijdagavond moet het me wel lukken en voor zaterdagmiddag heb ik nog geen plannen, behalve misschien een rondje golfen met mijn vader, als er niets tussen komt. Wil je alsjeblieft wat tijd voor me vrijmaken?'

'Wat is er dan met Tara?'

'Ik bespreek dat liever niet door de telefoon.'

'Goed dan. Zaterdagmiddag is prima. Wil je hierheen komen of liever ergens afspreken?'

'Ik ken een pannenkoekenhuis met speeltuin in Ridderkerk. Dan kan je dochter ondertussen lekker spelen. Zullen we zeggen: om één uur? Dan kunnen we eerst een pannenkoek eten.' Ze schoot daverend in de lach. 'Je moet me maar niet kwalijk

nemen dat ik jou niet met pannenkoeken associeer', grinnikte ze nog vrolijk na.

'Eerlijk gezegd is het een eeuwigheid geleden dat ik die gegeten heb', was zijn droge reactie. 'Maar je hebt een dochtertje. Daarom.'

Dat was toch wel lief van hem, meende ze. 'Goed dan. Ik zal er zijn. Tot zaterdag.'

Grut, ze had een afspraakje, al ging het niet om haarzelf, maar om zijn zus. Ze kende het pannenkoekenhuis wel. Ze was er een keer geweest met haar vader en tante Tara. Die vonden het leuk haar zo nu en dan een beetje te verwennen, omdat ze financieel natuurlijk altijd krap zat. Pa vond het leuk haar zo nu en dan iets toe te schuiven. Hij had bijvoorbeeld ook haar autootje betaald en haar geholpen met het huis.

Anja besloot de volgende avond zogenaamd zonder reden naar boven te gaan om bij Riete uit te vissen of die de laatste tijd iets bijzonders aan Tara had gemerkt. Allard had natuurlijk veel beter Riete om raad kunnen vragen. Misschien was het toch een smoes? Ach kom, waarom zou een man met een goede opleiding, en die een succesvol advocaat was, geïnteresseerd zijn in een eenvoudige caissière in een goedkope supermarkt, met een mislukt huwelijk achter de rug en een dochter van bijna vier jaar? Het was te zot om los te lopen.